

500 Kr. i Opholdstillæg. Saadan er Bestemelsen at forstaa, og jeg tror ikke, den kan forstaaes paa nogen anden Maade. Er det en Mand, der er udnævnt til Skovrider for Tilfældet, og som kommer ind og gør Tjeneste i Direktoratet, f. Eks. fra 7—10 Aar, falder der et eller to Alderstillæg i den Tid, han sidder. Det synes jeg ikke er tvivlsomt, saa meget mere som Bestemelsen om Opholdstillæget kommer bag efter, idet der staar umiddelbart efter Om-talen af Alderstillægene, at „der tilstaaes dem *endvidere* et Opholdstillæg paa 500 Kr. aarlig, medens de gøre Tjeneste i Direktoratet“. Jeg kan ikke tro, at der kan være Tvivl om dette Løbspørgsmaal, og de rejste Indvendinger ere sikkert ubegrundede.

Nu ved jeg ikke, om mine Bemærkninger til det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds kunne have den Indflydelse paa ham, at han siger: Mine Tvivl ere i nogen Maade fjernede ved disse Udtalelser fra Ministerbordet; vel er jeg ikke fuldkommen overbevist om, at det er et Ideal, der her foreslaas, men naar jeg i Gaar sagde, at det var umuligt, maa jeg nu erkende, at det er det dog ikke, og jeg skal, om end nødigt, slutte mig til det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen) og yde Forslaget min Stemme! Det vilde glæde mig, om det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds kunde udtale sig omtrent paa denne Maade, men det faa vi nu afvente.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) rettede nogle Bemærkninger til mig, ikke om selve Forslaget, jeg forstod dog det ærede Medlem saadan, at han var rede til at yde Forslaget sin Stemme og Støtte, idet han samtidig rettede en Henvendelse til mig vedrørende Fredning af vore Statsskove. Han gjorde det i elskværdige Udtryk og i Forbindelse med Forsikringen om, at her var en Vej og et Middel for Landbrugsministeren til at blive Københavnernes bedste Ven. Det var fagre Ord, og fagre Ord kunne jo friste, blot ikke Københavnerne misforstaa Forholdet, saaledes som jeg tænker mig, at de have misforstaaet et andet Forhold, hvori de ogsaa vare interesserede. Der fremkom i Efteraaret et Ønske om, at der maatte blive fældet nogle Træer ude i Bagsværd-

skoven. Skovvæsenet havde modsat sig disse Træfældninger, og jeg maa sige, det gjorde det ret i, set fra Skovvæsenets Standpunkt, der var ikke noget at sige paa Skovvæsenet i saa Henseende. Man henvendte sig imidlertid til Landbrugsministeren og bad ham, om han ikke vilde træde til, og som jeg ogsaa sagde i Landstinget, da man der fremhævede Betydningen af at se købmandsmæssigt paa Tingene, at der ogsaa er andre Hensyn end de købmandsmæssige. Efter at jeg havde bedt min Departementschef og Overførsteren om at gaa med mig ud paa Bakken og se, hvordan der saa ud, resolverede jeg, at disse Træer kunde fældes. Naturligvis bleve de Københavnerne, for hvem Kælkesporten er en Glæde, tilfredse med denne Afgørelse, og for saa vidt var alt godt. Men senere saa jeg en Beretning om denne Episode i et ledende Hovedstadsblad. Nu er det nogen Tid siden, saa jeg kan ikke gengive den ordret, men Indholdet var omtrent som saa: Man har andraget Skovvæsenet om at faa nogle Træer fældede for at kunne øve Kælkesport paa Bakken, men Skovvæsenet har sagt Nej. Saa gik man til Ministeriet, men det hjalp heller ikke. Endelig fandt man paa at indbyde Landbrugsministeren og en passende Stab af hans Embedsmænd ud i Skoven, men før man kom i Skoven, blev der givet en bedre Frokost. Efter Frokosten fik man saa Lov til at fælde Træerne. — Nu har jeg fortalt, hvordan det gik til, det andet er Pynt og Pryd, jeg tror for Resten, at der stod „Per Pryd“ under Artiklen. Der var ingen Frokost, der var ingen lokale Folk til Stede. Der var dem, jeg har sagt, foruden en fjerde Mand, som vi havde været sammen med Dagen før, som har noget med Slangerpurbanen at gøre, og som var saa elskværdig at sørge for, at vi fik Ekstratog derud for at være saa ubemærkede som muligt. Naar det ærede Medlem taler disse fagre Ord, saa kunde man maaske tro, at jeg vil lade mig bestemme af disse fagre Ord, saaledes som man har haft Anledning til at tro, at jeg lod mig bestemme af en bedre Frokost. Jeg mistænker ikke det ærede Medlem for at ville friste mig med de fagre Ord, og jeg vil kun om selve Sagen sige,